

Hồi thứ tư Thân Thế Tổ Tướng; Gặp Nhau Quá Muộn

Lại là hoàng hôn, mưa khói hắt hiu.

Hai kỵ mã thúc ngựa phóng nhanh tới trước khách sạn, song song dừng lại.

Người trước là Vân Phiêu Phiêu, hiển nhiên người đi sau là Thẩm Thăng Y.

Trên đường đi, đều là chàng đi trước dẫn đường, nhưng được hơn bảy dặm tự nhiên Vân Phiêu Phiêu thúc ngựa lên trước, dẫn đường cho chàng tới đây.

Thẩm Thăng Y hoàn toàn không ngạc nhiên.

Vân Phiêu Phiêu với Tô Tiên đã là cùng một bọn, chỗ Tô Tiên tới dĩ nhiên Vân Phiêu Phiêu cũng từng tới.

Tới trước cổng khách sạn, Vân Phiêu Phiêu bất giác cho ngựa dừng lại.

Trên tấm biển đan thiệp chữ vàng, ghi rõ bốn chữ đại tự:

“Khách sạn Vân Lai”

Vân Phiêu Phiêu nhìn thấy tấm biển, cả người lẫn ngựa đều dừng lại, buột miệng nói:

– Đây là khách sạn Vân Lai phải không?

Thẩm Thăng Y nói “Phải rồi”, rồi tung người nhảy xuống ngựa.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên nói:

– Dường như ta đã tới khách sạn này.

– Thật ra cô đã tới rồi, nếu không đã không đưa được ta tới đây.

Vân Phiêu Phiêu cau mày:

– Trước đây ta tới khách sạn này để làm gì nhỉ?

Thẩm Thăng Y thềm thở dài, chàng hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại thật nhiều, như vậy ít nhất cũng giảm được một ít nguy hiểm.

Vân Phiêu Phiêu lại không nhớ được gì.

Thẩm Thăng Y chờ một lúc, thấy Vân Phiêu Phiêu vẫn đang ngơ ngẩn, không sao bước lên, bèn giơ tay ra.

Vân Phiêu Phiêu rất tự nhiên nắm lấy hai tay chàng, nhảy xuống ngựa.

Cũng đúng lúc này, trong ngõ hẻm đối diện khách sạn chợt hiện ra một người trung niên mặt vàng như sáp, bước nhanh tới chỗ họ.

Thẩm Thăng Y lập tức chú ý, nhưng không lên tiếng.

Vân Phiêu Phiêu cũng chú ý, chăm chú nhìn người trung niên, thần sắc trở nên kỳ quái vô cùng.

Người trung niên kia tới thẳng trước mặt nàng, vội vàng khom người nói:

– Tiểu thư cũng tới rồi.

Tuy y ăn mặc như nam nhân, nhưng giọng nói chẳng có chút gì giống nam nhân.

Vân Phiêu Phiêu lại sửng sốt.

Đây là lần thứ hai nàng được người ta gọi là tiểu thư, lần đầu là Tô Tiên.

Chẳng lẽ người này cũng là thủ hạ của nàng sao?

Người trung niên kia không thấy Vân Phiêu Phiêu nói gì, lại nói:

– Tô cô nương sau giờ Ngọ chợt vội vã tới, vào phòng của tiểu thư trong khách sạn xong, bèn đóng cửa lại, nghe tiếng thì như cô ta lục lọi khắp nơi để tìm gì đó, không biết có được tiểu thư cho phép chưa?

Vân Phiêu Phiêu “ủa” một tiếng.

Người trung niên nói tiếp:

– Máy hôm nay Tô cô nương có hành động rất khác thường, trước sau đã hai lần theo địa đạo ra, đều không để ý gì đến chuyện sổ sách, lại còn vào phòng của tiểu thư trong trang viện, cũng đóng hết cửa nẻo, tìm tòi gì đó.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác hỏi:

– Thật à?

Lúc bấy giờ người trung niên kia mới phát giác ra Vân Phiêu Phiêu có vẻ khác với ngày thường, lạ lùng nhìn nàng.

Thẩm Thăng Y nghe tới đó, đã nhớ tới lời Chu Hạc nói trong trang viện bên cạnh Chu gia trang có hai nữ nhân ở, ra vào đều cải trang thành nam nhân.

Chắc một trong hai người ấy là người trung niên này.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, buột miệng hỏi:

– Tô Tiên hiện có trong khách sạn Vân Lai không?

Người trung niên nghe thấy nhìn qua chàng nói:

– Người là ai, sao lại đi cùng với tiểu thư của bọn ta?

– Ta họ Thẩm, là Thẩm Thăng Y.

Người trung niên cả kinh, liên tiếp lui lại ba bước, chột quát:

– Giỏi lắm, té ra tiểu thư đã rơi vào tay người, thảo nào trở thành như thế.

Câu nói vừa dứt, tron tay y đã cầm một thanh nhuyễn kiếm đâm luôn vào cổ họng Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y vội lui lại, người trung niên vừa đâm nhát thứ hai vừa kêu to:

– Tôi chặn y lại, tiểu thư đi ngay đi.

Vân Phiêu Phiêu cứ ngỡ ngác đứng đó, nhất thời không biết là thế nào là tốt, cũng không biết gọi người trung niên dừng tay.

Thẩm Thăng Y liên tiếp né qua hai kiếm, quát khê:

– Dừng hiểu lầm...

Người trung niên ngắt lời:

– Có người bỏ nhiều tiền mua cái đầu người, tiểu thư bọn ta đã nhận lời, còn hiểu lầm cái gì?

Trong câu nói, y đã tấn công mười kiếm.

Thẩm Thăng Y thân hình chuyển động như bay, hỏi:

– Ai muốn mua đầu ta?

Câu nói chỉ có năm chữ.

Năm chữ ấy nói xong, người trung niên đã đánh ra bảy kiếm nữa.

Mười bảy kiếm đều đánh trượt.

Người trung niên trong lòng cả sợ, kiếm thế tấn công càng mau lẹ, trong chớp mắt đã liên tục đánh ra ba mươi sáu kiếm.

Thẩm Thăng Y đáp theo Thất tinh bộ pháp tránh qua ba mươi sáu kiếm rồi quát:

– Dừng tay!

Người trung niên kiếm thế chột dừng lại, cười nhạt nói:

– Người muốn biết người mua đầu người là ai nên mới không làm

khó tiểu thư của bọn ta phải không?

Thẩm Thăng Y chưa đáp, y đã tiếp luôn:

– Tiểu thư đã không nói, ta sao lại đi nói ra chứ, đỡ kiếm đây.

Lời buông kiếm tới, “vút vút vút” mười một nhát đâm ra.

Thẩm Thăng Y đều né tránh hết, nói:

– Chẳng lẽ người không tạm dừng tay một lúc để nghe ta nói cho rõ sao?

Người trung niên đáp:

– Đã rõ quá rồi!

Thân hình nhô lên hụp xuống ba lần, lại phóng ra ba kiếm.

Thẩm Thăng Y lui một bước, lại lui bước nữa rồi “soạt” một tiếng rút kiếm ra khỏi võ đón đỡ nhất kiếm thứ ba.

Hai thanh kiếm giao nhau, kiếm thế của người trung niên vẫn còn biến chiêu, một lần, hai lần, ba lần.

Trường kiếm của Thẩm Thăng Y cũng đồng thời biến chiêu ba lần rồi lại biến chiêu lần nữa, trượt một cái hất một cái, “keng” một tiếng, thanh kiếm của người trung niên bay tung lên không.

Y bật la hoảng, lui lại ba bước.

Thẩm Thăng Y không đuổi theo, thu kiếm lại nói:

– Giờ thì chúng ta có thể trò chuyện với nhau rồi.

Người trung niên nhìn chằm chằm vào chàng chép miệng:

– Quả nhiên danh bất hư truyền, không lạ gì tiểu thư của bọn ta cũng thua dưới tay người.

Thẩm Thăng Y đang định giải thích, y đã nói:

– Nhưng nếu người định lấy đó uy hiếp bắt ta phải nói, thì lầm rồi.

Câu nói chưa dứt, trên tay phải y đã xuất hiện một thanh chuỷ thủ, trở ngược mũi đâm vào bụng mình.

Thẩm Thăng Y buột miệng kêu “Đừng” một tiếng, thân hình vọt tới như mũi tên, mũi chuỷ thủ vừa đâm vào bụng, tay phải cầm chuỷ thủ của người trung niên đã bị chàng nắm cứng uyển mạch.

Đáng tiếc là đã chậm một chút.

Thân hình y đảo một cái, ngã vật ra, đôi mắt nhìn Thẩm Thăng Y không còn sinh khí nữa.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, buông tay ra, người trung niên lần lữa xuống đất trước mặt chàng, chiếc mũ rơi ra, để lộ một mái tóc dài, quả nhiên là một nữ nhân.

Vân Phiêu Phiêu ngơ ngác nhìn nữ nhân ấy ngã xuống, chợt kêu thất thanh:

– Xuân Mai!

Thẩm Thăng Y nghe tiếng quay ngay lại hỏi:

– Xuân Mai nào?

Vân Phiêu Phiêu chỉ vào nữ nhân nói:

– Cô ta là Xuân Mai.

Thẩm Thăng Y hỏi gặng:

– Xuân Mai là người gì của cô?

– Là người gì của ta? – Vân Phiêu Phiêu lại ngăn người ra.

Thẩm Thăng Y cười gượng nói:

– Đã có Xuân Mai, chắc cũng có Thu Cúc.

Vân Phiêu Phiêu lập tức lên tiếng:

– Có, Thu Cúc và Xuân Mai rất thân, xưa nay hai người đi đâu cũng có nhau.

Thẩm Thăng Y tự nhủ “Xuân Mai và Thu Cúc chắc là hai nữ nhân trong trang viện kia”.

Chàng lập tức nói:

– Nếu thế thì có lẽ Thu Cúc cũng đang ở quanh đây.

Vân Phiêu Phiêu đáp:

– Phải đấy.

Nàng nhìn quanh, rất tự nhiên cất tiếng gọi lớn:

– Thu Cúc!

Gọi liền mấy tiếng nhưng không có ai trả lời.

Trên phố vốn có mấy người đi đường, lúc bấy giờ cũng đã dạt ra xa.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động nói:

– Có thể cô ta trong khách sạn.

Vân Phiêu Phiêu lập tức cất chân bước tới.

oOo

Cửa khách sạn đóng chặt, xô mạnh vẫn không mở, Vân Phiêu Phiêu đập mấy lần vẫn không có ai lên tiếng.

Thẩm Thăng Y cau mày, theo kinh nghiệm của chàng thì rõ ràng đây là biểu hiện có chuyện xảy ra.

Vân Phiêu Phiêu hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?
- Rất đơn giản.

Nói rồi một tay chàng kéo Vân Phiêu Phiêu qua bên cạnh, rồi vù một tiếng xoay người như cơn gió lốc lảng không vọt đến tung chân đá vào cửa.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa vỡ tan thành mười mấy mảnh, mấy mươi tia sáng cũng đồng thời từ trong cửa bắn ra, đánh thẳng vào chàng.

Vàng, bạc, đồng, chì, thiếc, năm loại hai mươi lăm viên đạn hoàn rít gió rợn người.

Thẩm Thăng Y hai chân đá vào cửa mượn lực, thân hình đang lảng không lật lại một cái, như con thằn lằn bám luôn vào mái nhà, mấy mươi viên đạn hoàn đánh trượt qua dưới chân chàng.

Thân hình của chàng chỉ chớp mắt dính trên mái hiên lại rơi mau xuống, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một màn kiếm quang, cả người lẫn kiếm bay vào trong cửa.

“Đánh xem!”, một tiếng quát lớn vang lên, một cái bàn bay vào giữa mặt chàng.

Thẩm Thăng Y không né tránh.

Cái bàn trong chớp mắt chạm vào màn kiếm quang, “xoẹt” một tiếng ngắn gọn ghê rợn, nát tan bay tung toé.

Thẩm Thăng Y xuyên qua mớ gỗ vụn, bay về phía ném ra cái bàn.

Đến lúc thân hình chàng đáp xuống, người cầm cái bàn ném chàng đã không thấy đâu nữa!

Động tác của Thẩm Thăng Y lúc rơi xuống tới đất cũng hoàn toàn dừng lại.

Chung quanh chàng có sáu người lạnh lùng đang chờ.

Phía trong là một người trung niên ăn mặc lối chường quỹ đang ngồi, bên cạnh là một người trung niên ăn mặc như Xuân Mai.

Ngoài ra còn có bốn tiểu nhị, người thì đứng cạnh cột, người thì ngồi cạnh bàn.

Vẻ mặt sáu người này đều cực kỳ quái dị, mắt mở lớn, dường như đều đang nhìn Thẩm Thăng Y, nhưng trông mắt không có chút sinh khí.

Thẩm Thăng Y không tìm được bất giác rùng mình ớn lạnh.

Lúc ấy Vân Phiêu Phiêu cũng đã bước vào, vừa nhìn thấy người trung niên cạnh chưởng quỹ, thoáng sửng sốt, kể cười nói:

– Quả nhiên là trong khách sạn.

Thẩm Thăng Y nhìn vào người trung niên nói:

– Y là Thu Cúc phải không?

Vân Phiêu Phiêu bước tới nắm tay người trung niên lắc một cái nói:

– Người...

Một chữ “người” vừa thốt lên, cái đầu của người trung niên rơi xuống, “cạch” một tiếng lặn lôm lổm trên quầy.

Máu tươi lập tức tràn ra. <Chỗ này xạo quá xá:P>

Vân Phiêu Phiêu la hoảng, như con chim khiếp sợ bằng mình lui lại, rơi vào lòng Thẩm Thăng Y.

Người trung niên kiathân hình cũng theo đó đổ xuống, đổ trúng người chưởng quỹ, thân hình chưởng quỹ cũng đổ xuống, đầu cũng rời khỏi thân.

Tuy Thẩm Thăng Y biết họ đều đã chết, nhưng không ngờ họ bị chặt đầu, vừa nhìn thấy thế bất giác toát mồ hôi lạnh.

Mãi một lúc Vân Phiêu Phiêu mới rời chàng đứng dậy lắp bắp nói:

– Chẳng lẽ họ cả rồi à?

Thẩm Thăng Y gật đầu không đáp, chỉ nói:

– Cô nghĩ lại xem có nhớ phòng của cô ở chỗ nào trong khách sạn này không?

Vân Phiêu Phiêu trầm ngâm một lúc.

Một lúc sau nàng đứng thẳng dậy, đi vào hậu viện của khách sạn.

Thẩm Thăng Y hoành kiếm trước ngực theo sát nàng.

oOo

Qua hành lang, vào vườn hoa, khỏi một cánh cửa vòm, thì tới một hậu viện riêng biệt.

Suốt đường không có ai cản trở tập kích.

Trời đã mờ tối.

Dưới khói mưa, hậu viện hiện ra mờ tỏ.

Vân Phiêu Phiêu đạp qua luống hoa, đi thẳng về phía ngôi tiểu lâu giữa hậu viện.

oOo

Cửa ngôi tiểu lâu cũng đóng, nhưng xô một cái thì mở tung ra.

Thẩm Thăng Y đứng chặn trước mặt Vân Phiêu Phiêu, bước một bước vào trong, toàn thân khựng lại.

Vân Phiêu Phiêu vừa nhìn tới cũng trợn mắt đờ lưỡi đứng ngây người ra.

Đèn trong tiểu lâu đã tắt lên, dưới ánh đèn vàng vọt, một người bị treo cổ cứng đờ lơ lửng trên không.

Chính là Tô Tiên.

oOo

Gió nổi lên lùa vào cửa, thân hình Tô Tiên cũng lắc lư.

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, Thẩm Thăng Y rùng mình một cái, bất giác cau mày.

... Rốt lại đây là ai mà thủ đoạn tàn độc như vậy?

Chàng chợt phóng lên vung kiếm, cắt đứt sợi dây, tay phải đưa ra đỡ thi thể Tô Tiên.

Hai tay nàng đã giá lạnh, khuôn mặt cũng trắng bệch như tuyết, hai mắt mở thật lớn, tròng mắt còn phảng phất vẻ sợ hãi.

Thẩm Thăng Y đặt thi thể nàng lên giường, lòng cảm khái vô hạn.

Chăn nệm xô tung, đồ vật trong tiểu lâu rất lộn xộn, mấy viên gạch trên mặt đất cũng bị cạy lên.

... Rốt lại Tô Tiên tìm cái gì?

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn thi thể nàng gãi đầu một hồi.

Vân Phiêu Phiêu cũng dán ánh mắt lên người Tô Tiên một lúc mới rời ra, nhìn ngang nhìn ngửa, chợt nói:

– Sao cái phòng này lại xáo trộn lên như thế?

Thẩm Thăng Y liếc qua một cái, hỏi lại:

– Rốt lại Tô Tiên đến đây là tìm cái gì thế?

Vân Phiêu Phiêu lắc đầu đáp:

– Ta cũng không biết.

– Đây có phải là phòng của cô không?

– Nhìn thì thấy quen, nhưng không rõ có phải không?

Hiện tại thì Vân Phiêu Phiêu không dám quả quyết điều gì cả.

Thẩm Thăng Y chéo miệng nói:

– Cô nhớ kỹ xem, có cất cái gì trong phòng này không?

Vân Phiêu Phiêu bước tới ngồi xuống một cái ghế cạnh cửa sổ, hai tay chống lên má, bắt đầu suy tư.

Thẩm Thăng Y thấy dáng vẻ nàng như thế, chỉ còn cách thở dài, vì chàng biết rõ nếu nàng nhớ được thì đã nhớ rồi.

Chàng chỉ còn hy vọng phép màu, hy vọng có cái gì đó khơi gợi được trí nhớ của nàng.

Vân Phiêu Phiêu nghĩ ngợi một lúc, ngẩng đầu ngó ngang ngó ngửa, mấy lần như thế rồi lắc đầu.

Thẩm Thăng Y trông thấy thở dài nói:

– Xem ra hiện tại chúng ta chỉ còn có một chỗ, may ra tới đó mới biết được mà thôi.

Vân Phiêu Phiêu hỏi:

– Chỗ nào?

Thẩm Thăng Y nói từng tiếng:

– Thất Sát trang.

– Vậy chúng ta tới Thất Sát trang thôi.

– Nếu tới Thất Sát trang vẫn không có kết quả gì, chỉ còn cách chờ số người kia tới giết cô, xem có đánh đổ được họ không rồi mới có thể biết rõ mọi chuyện.

– Họ còn tới tìm ta nữa à?

– Nhất định sẽ tới.

Vân Phiêu Phiêu không hiểu.

Thẩm Thăng Y giải thích:

– Tô Tiên gọi cô là tiểu thư thì rõ ràng cũng như Xuân Mai, Thu Cúc, là thủ hạ của cô, nhưng thân phận dĩ nhiên cao hơn Xuân Mai và Thu Cúc, nên tuy họ đã ngờ vực Tô Tiên nhưng không dám ngăn trở.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu.

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

– Sợ là thân phận của chị ấy có khi chỉ sau một mình cô thôi, nên biết rất nhiều bí mật.

Vân Phiêu Phiêu “ủa” một tiếng.

Thẩm Thăng Y ngừng một lát lại nói:

– Ít nhất là những người kia nghĩ như vậy, nên mới đem cô tới bỏ ngoài cửa Chu gia trang.

– Để làm gì?

– Mục đích là để hãm dọa Tô Tiên, buộc chị ấy phải nói ra bí mật của cô.

– Họ đã đánh gục ta, còn hỏi bà ta làm gì?

– Đó là vì họ tưởng cô đã chết.

Vân Phiêu Phiêu có vẻ như hiểu ra, nói tiếp:

– Nhưng tại sao bà ta không chịu nói mọi chuyện cho ta rõ?

Thẩm Thăng Y chép miệng nói:

– Vì chị ấy cũng nghĩ chỉ có mình biết bí mật ấy, nên mới tìm đến nơi cô từng ở.

Vân Phiêu Phiêu ngạc nhiên hỏi:

– Mà rốt lại là bí mật gì?

Thẩm Thăng Y cười khổ:

– Ta cũng chẳng biết gì cả!

– Không rõ bà ta có tìm được chưa?

– Chắc là chưa.

Vân Phiêu Phiêu lạ lùng hỏi:

– Ngươi căn cứ vào đâu mà nói như thế?

– Đó dĩ nhiên là cái gì đó rất quan trọng, nếu cô cất ở đây, ít nhất cũng phải có ấn tượng gì chứ.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu:

– Đúng thế.

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

– Từ đó có thể nói chắc rằng tuy thân phận của Tô Tiên chỉ sau có cô song vẫn không rõ bí mật đó giấu ở đâu, chị ấy tới đây tìm chỉ là trông mong vào vận may.

– Thật thế à?

– Hiện tại những kẻ giết người chắc cũng đã biết thế rồi.

– Nên họ giết luôn Tô Tiên ở đây không luyến tiếc gì.

– Biết được chỗ bí mật đó chắc chỉ có mình cô.

– Nhưng mà...

– Hiện tại chỉ vì cô mất hết trí nhớ nên tạm thời chừa a nhớ ra thôi.

Vân Phiêu Phiêu im lặng thờ dãi.

Thẩm Thăng Y nói:

– Cũng vì vậy nên những người kia nhất định sẽ không chịu buông tha cô.

– Nếu thế thì cho dù ta không tìm họ, họ cũng tới tìm ta thôi.

Thẩm Thăng Y gật đầu:

– Đúng là như thế.

– Bây giờ chúng ta tới Thất Sát trang, không biết họ có đuổi theo không?

– Thất nhiên sẽ đuổi theo.

– Hy vọng bí mật ấy giấu trong Thất Sát trang.

– Ta cũng hy vọng chuyện này sẽ được giải quyết ở đó, chứ đã có quá nhiều người chết rồi.

Vân Phiêu Phiêu thờ dãi nói:

– Xem ra ta quả là một người không đơn giản.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ cười gượng.

Vân Phiêu Phiêu chợt ngăn người hỏi:

– Mà Thất Sát trang là nơi thế nào?

– Một nơi có thể nói là giết người không gớm tay.

Vân Phiêu Phiêu lại hỏi:

- Tại sao chúng ta nhất định phải tới đó?
- Vì có thể cô chính là chủ nhân của Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu sững sờ trầm ngâm hồi lâu.

Thẩm Thăng Y nhìn nàng, không nói tiếng nào, chàng vẫn hy vọng Vân Phiêu Phiêu có thể nhớ lại chút gì trong quá khứ.

Hồi lâu Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng nói:

- Thất Sát trang đã là một nơi như thế, nếu ta là chủ nhân của nó, thì chắc là người chẳng tốt đẹp gì.

Nàng chỉ nói đúng như vậy.

Lại một lần nữa thất vọng, Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp:

- Lời Xuân Mai vừa nói ta đã hiểu cả rồi.

Thẩm Thăng Y nói:

- Nếu cô là chủ nhân của Thất Sát trang, thì tìm giết ta chẳng phải là chuyện lạ đâu.

- Ừa?

- Vì rất nhiều người quyết tâm giết ta, trong đó cũng dễ có người tìm tới nhờ các sát thủ của Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu sững sờ nhìn chàng, chợt buông từng tiếng:

- Người cứ tin rằng ta không phải là một kẻ vong ân phụ nghĩa.

Đây không phải là lần đầu nàng nói câu này.

Thẩm Thăng Y bật cười một tiếng nói:

- Chuyện đời đời khi có những cái bất ngờ.
- Người không tin ta à?

Thẩm Thăng Y lắc đầu.

Vân Phiêu Phiêu nói:

- Vậy thì...

Thẩm Thăng Y ngắt lời:

- Sau khi cô khôi phục trí nhớ rồi, có thể lại hoàn toàn quên hết chuyện mấy hôm nay, lúc ấy chuyện đầu tiên mà cô nghĩ tới chắc phải là việc giết ta đấy.

Vân Phiêu Phiêu hoảng hốt hỏi lại:

– Vậy thì làm thế nào được?

Thẩm Thăng Y cười nói:

– Ta chỉ thí dụ thế thôi.

– Vạn nhất đúng thế thì làm thế nào?

– Chỉ còn có cách đánh nhau một trận với cô thôi.

Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng nói:

– Nếu có chuyện như vậy xảy ra, ta chẳng hy vọng gì khác, chỉ hy vọng không phải là đối thủ của người, để chết dưới kiếm của người.

Thẩm Thăng Y chợt cười nhạt, thân hình lật qua một bên, tuốt kiếm “soạt” một tiếng đâm vào cái gì đó cạnh cửa sổ.

Thanh kiếm sắc xuyên qua vách, một tiếng la hoảng bật lên ngoài cửa sổ, tiếng áo xé gió lao đi.

Thẩm Thăng Y cấp kiếm vào khuỷu tay, thúc tay một cái đánh vỡ nát khung cửa sổ, cả người lẫn kiếm vọt ra.

Trên luống hoa ngoài ba trượng, một người chộp lên rồi biến mất.

Mưa nhỏ vẫn giăng giăng, màn đêm đã buông xuống.

Thẩm Thăng Y đứng đợi mưa giữa hậu viện không đuổi theo, chàng không biết đó là ai, chỉ hiểu rằng người ấy đã nghe trộm chàng và Vân Phiêu Phiêu nói chuyện thì nhất định sẽ tới Thất Sát trang.

Vân Phiêu Phiêu cũng lập tức lao ra khỏi tiểu lâu, tới cạnh chàng hỏi gấp:

– Có người nghe trộm à?

Thẩm Thăng Y đáp “Đúng thế”, rồi nhắc kiếm lên.

Đầu mũi kiếm không dính máu, chàng cười nói:

– Khinh công người này cũng không kém.

– Hình dáng y ra sao?

– Không nhìn rõ được tướng mạo y, nhưng theo hình dáng mà nhìn thì không phải người tập kích lúc ta phá cửa.

– Vậy là họ có hai người à?

– Có thể không chỉ bấy nhiêu.

– Sao họ không ra tay nhỉ?

– Chắc vì chưa đến lúc.

– Vì họ chưa nắm chắc phần thắng à?

– Cũng vì họ còn chưa biết được điều bí mật kia ở đâu.

– Vậy...

– Nhất định họ sẽ tới Thất Sát trang, cho nên chúng ta tới đó chuyến này là vô cùng nguy hiểm.

Vân Phiêu Phiêu cười thảm một tiếng nói:

– Cho dù nguy hiểm thế nào ta cũng phải đi.

Nàng đã chán ngán đời sống thế này rồi.

Đã sáu ngày rồi, nàng sống như một kẻ ngớ ngẩn.

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm trạng nàng, co ngón tay búng lưỡi kiếm, thanh kiếm “vo vo” như rỗng ngâm.

Tiếng vo vo chưa dứt, kiếm đã nằm trong vỏ.

... Thanh kiếm này nằm được trong vỏ bao lâu nữa?

Từ khách sạn Vân Lai tới Thất Sát trang chỉ mất một ngày đường.

oOo

Mờ sáng.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu cưỡi ngựa rời khách sạn Vân Lai, phóng như bay trên con đê trồng dương liễu ngoài trấn.

Mưa đã tạnh, chỉ có gió nhưng không mạnh lắm.

Có trăng, ở phía chân trời, ánh trăng trắng bệch.

Vân Phiêu Phiêu chợt kìm ngựa lại.

Thẩm Thăng Y thấy thế cũng vội gò cương lại hỏi:

– Có chuyện gì vậy?

Vân Phiêu Phiêu đăm mắt nhìn bốn phía chợt nói:

– Người xem phong cảnh ở đây đẹp ghê chưa?

Thẩm Thăng Y gật đầu:

– Quả rất đẹp.

Vân Phiêu Phiêu lại nói:

– Ta chợt nhớ tới hai câu từ khúc.

Thẩm Thăng Y chậm rãi ngâm nga:

– Lối xa dương liễu, gió sớm thổi trăng tàn...

Vân Phiêu Phiêu sửng sốt, kể cười hỏi:

– Người làm sao biết vậy?

Thẩm Thăng Y nhìn ra chân trời nói:

– Ngoài hai câu ấy ra, ta không còn nhớ câu nào khác.

Vân Phiêu Phiêu chột nhè nhẹ thở dài nói:

– Sao trời không cho ta quen người sớm hơn?

– Quen ta thì có chỗ nào hay?

Vân Phiêu Phiêu cười cười, lúc ấy không biết nàng nghĩ tới chuyện gì, mặt chột đỏ ửng, thúc ngựa phóng lên trước.

oOo

Sau giờ Ngọ lại mưa, nhưng đến chiều thì tạnh.

Buổi chiều trôi qua, màn đêm buông xuống.

Sau cơn mưa trời trong vắt, trên không, xa xa màu xanh sâu thẳm chên chéch vàng trắng sáng thê lương, còn có vài ánh sao nhấp nháy.

Trăng sao cùng sáng lạnh lùng trong đêm.

Gió khuya thổi lạnh.

Hai cỗ ngựa phi ngược gió, người ngồi trên ngựa thân khoác áo tơi, đầu đội nón tre.

Ngựa dừng gấp trước cổng một toà nhà lớn.

Chung quanh mười dặm là đồng không, chỉ có một toà nhà này.

Sau lưng là núi, bên trái là rừng dày, bên phải là suối trong, thật là một cảnh đẹp, nhưng không biết tại sao lại khiến cho người ta nhìn thấy lại có một cảm giác sợ hãi.

Dưới mái cổng toà nhà có treo hai ngọn đèn lồng.

Giấy phát đèn màu đỏ, ánh sáng cũng màu đỏ.

Người đi tới dưới đèn, cũng như đi giữa bóng máu.

Hai con ngựa vừa dừng, hai kỵ sĩ cũng nhảy ngay xuống, người đi trước giơ tay gỡ chiếc nón tre ra.

Là Thẩm Thăng Y.

Người đi sau không cần nói cũng rõ là Vân Phiêu Phiêu, nàng cũng bỏ chiếc nón xuống, rồi cởi luôn chiếc áo tơi, thuận tay để xuống hàng

lan can đá trước cổng.

Kế đó nàng ngẩng đầu nhìn bức hoành phi dưới mái cổng.

Dưới ánh đèn, bức hoành phi như nhúng trong máu, trên đề ba chữ, đúng là “Thất Sát trang”.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng:

– Đúng là đây rồi.

Thẩm Thăng Y quay lại nói:

– Chắc chỗ này thì cô không đến nỗi không có ấn tượng gì.

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn vào cổng bất giác nói:

– Ta đã dặn cái cổng lớn này suốt năm phải mở, tại sao lại đóng thế này?

– Cô dặn à?

Thẩm Thăng Y chăm chú nhìn nàng.

Vân Phiêu Phiêu mừng tưng như quên bằng mình vừa nói gì, ngờ ngác hỏi:

– Ta dặn cái gì?

– Thì là dặn mở cổng lớn.

Vân Phiêu Phiêu gật đầu nói:

– Dường như ta có nói thế.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng, bước lên xô cổng, tay trái cùng lúc đã đặt lên chuỗi kiếm.

Cho dù là đầm rồng hang hổ, chàng cũng phải xông vào.

oOo

Cổng tuy đóng nhưng chỉ là khép hờ, xô một cái đã mở ra.

Ngay cổng là một tấm bia đá cao hơn một trượng, trên mặt bia viết một chữ như rồng bay phượng múa rất lớn...

Chữ Sát!

Hai ngọn đèn chênh chếch chiếu lên bia.

Tấm bia đá màu trắng, chữ khắc đỏ như máu, khiến người ta vừa nhìn thấy đã phát hoảng.

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy bất giác nhảy dựng lên một cái.

Vân Phiêu Phiêu trong mắt lộ ra vẻ khích động, buột miệng kêu một tiếng:

– Sát!

Thanh âm của nàng cũng biến thành vô cùng tàn khốc.

Thẩm Thăng Y bất giác cau mày.

Vân Phiêu Phiêu lập tức bước lên tiến vào Thất Sát trang, Thẩm Thăng Y vội theo sát bên nàng, tay càng lúc càng nắm chặt thanh kiếm. Thất Sát trang không phải là một nơi bình thường!

oOo

Qua khỏi tấm bia ngoài cổng, lại một tấm bia khác hiện ra trước mắt.

Cũng một tấm bia đá như thế, cũng hai ngọn đèn lớn chênh chếch chiếu lên như thế, cũng một chữ viết trên mặt bia như thế..

Sát!

Thẩm Thăng Y vừa nhìn thấy lại nhảy dựng lên một cái, Vân Phiêu Phiêu thì ánh mắt càng lộ vẻ khích động.

oOo

Bảy tấm bia đá, bảy chữ Sát!

Dưới mười bốn ngọn đèn, toàn bộ trang viện sáng như ban ngày.

Thẩm Thăng Y và Vân Phiêu Phiêu khuôn mặt dưới ánh đèn sáng trưng càng trắng bệch, nhất là Vân Phiêu Phiêu, dường như không còn giọt máu.

Mắt nàng đã đổ ngẫu, nhìn trừng trừng hồi lâu vào tấm bia sau cùng.

Thẩm Thăng Y ánh mắt cũng dừng lại trên đó.

Tấm bia đá sau cùng này cao hơn sáu tấm trước khoảng nửa trượng, sừng sững trước bậc đá bước lên sảnh đường, chữ Sát trên mặt bia lại là do mười bốn thanh kiếm trần sắc bén khảm vào.

Mũi kiếm trắng sáng như tuyết dưới ánh đèn, chữ Sát này quả thật là giòn giã sát khí!

oOo

Bên trái tấm bia đá có một cây bạch dương già.

Gió đêm thổi qua, lá cây rì rào.

Bạch dương đau gió nổi, buồn thương muốn chết người.

Sát khí trong trang viện càng như dày thêm.

Gió cũng thổi tung tà áo của hai người, Vân Phiêu Phiêu chột cát bước đi thẳng về phía tấm bia sau cùng.

Cũng đúng lúc ấy, một tiếng ho khê từ bên cạnh sảnh đường vang tới.

Thẩm Thăng Y lập tức đưa mắt nhìn, bước chân Vân Phiêu Phiêu nhấc lên cũng dừng lại, họ cùng nhìn về phía đó, trông thấy một người trung niên áo đen.

Người áo đen xuất hiện như một hồn ma, lẳng dẳng bước ra khỏi sảnh đường, bước xuống bậc đá, tới trước mặt Vân Phiêu Phiêu, chột vái một cái nói:

– Thuộc hạ Tiêu Vũ không kịp ra đón, xin tiểu thư thứ lỗi.

Vân Phiêu Phiêu thoáng sửng sốt rồi nói:

– Phải rồi, người chính là Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ cũng thoáng sửng sốt nói:

– Tiểu thư không nhận ra được thuộc hạ rồi.

Thẩm Thăng Y buột miệng nói chen vào:

– Tiểu thư của các người bị thương nặng, tạm thời mất hết trí nhớ.

Tiêu Vũ “ủa” một tiếng nhìn qua chàng, trong mắt chột lộ vẻ thù địch hỏi:

– Các hạ là ai?

– Thẩm Thăng Y!

– Là người à?

Tiêu Vũ ánh mắt chột lạnh băng.

Vân Phiêu Phiêu lập tức nói:

– Thẩm Thăng Y là ân nhân cứu mạng của ta, người lỗ mãng quá đấy.

Qua chuyện Xuân Mai, hiện giờ nàng đã biết nên làm gì.

Vẻ thù địch trong mắt Tiêu Vũ vẫn chưa tan hẳn, y nói:

– Nhưng mà...

Vân Phiêu Phiêu nói:

– Ta biết đã có người trả tiền để mua cái đầu y, mà ta cũng đã ưng thuận nữa, nhưng chuyện đó thì bây giờ phải thủ tiêu.

– Chẳng qua hiện tại tiểu thư lại...

– Bất kể thế nào, ta nói thì người phải tuân lệnh.

Tiêu Vũ bất giác gật đầu nói:

– Chuyện đó thì đúng.

Vân Phiêu Phiêu ngẫm nghĩ rồi nói:

– Vậy bây giờ người trả lời ta một chuyện được không?

– Thuộc hạ biết gì xin nói hết.

Vân Phiêu Phiêu lập tức hỏi:

– Ta tên là gì?

Tiêu Vũ ngạc nhiên:

– Ngay cả tên họ của mình tiểu thư cũng không nhớ sao?

Vân Phiêu Phiêu im lặng gật đầu.

Tiêu Vũ nhìn chăm chăm vào nàng một lúc mới nói:

– Tiểu thư họ Vân, tên kép là Phiêu Phiêu.

– Vân Phiêu Phiêu à? Vân Phiêu Phiêu...

Vân Phiêu Phiêu đưa mắt nhìn lên trời.

Trên bầu trời trong vắt, có mấy khóm mây trắng lững lờ trôi xa xa.

Thẩm Thăng Y bất giác cười nói:

– Chẳng lạ gì cô lại hứng thú về mây như thế.

Vân Phiêu Phiêu nhoẻn miệng cười, đưa mắt nhìn chàng, lại thở dài:

– Ta lại chẳng có gì tốt đẹp như mây mà người nói đâu.

Ánh mắt lại di chuyển sang Tiêu Vũ nói:

– Toà Thất Sát trang này có phải do ta dựng lên không?

Tiêu Vũ gật đầu:

– Tiểu thư chính là chủ nhân của Thất Sát trang.

– Vậy người là...

– Gia phụ vốn là quản gia trong nhà tiểu thư, thuộc hạ được lão chủ

nhân nhìn tới, cũng học được một thân võ công, đến khi tiểu thư mở ra Thất Sát trang, lại không coi thuộc hạ là kẻ hèn hạ, giao cho làm Tổng quản...

Vân Phiêu Phiêu vừa nghe vừa gật đầu, dường như nhớ ra rất nhiều điều, kể lại hỏi:

- Gia phụ tên gì?
- Lão chủ nhân huý là Phi Dương.

Vân Phiêu Phiêu lạng lẽ cúi đầu một lúc, chợt ngược lên hỏi:

- Rốt lại ta là ai?

Tiêu Vũ cung kính đáp:

- Là người trong bài Bích Lạc phú.

Vân Phiêu Phiêu giật nảy người, Thẩm Thăng Y cũng lập tức biến sắc.

Tiêu Vũ nhìn qua chàng nói:

- Nếu luận về nhân vật nổi tiếng trong võ lâm hiện nay, dĩ nhiên không ai hơn được công tử.

Thẩm Thăng Y nói:

- Nghe nói những cao thủ chân chính xứng đáng chỉ là ở trong bài Bích Lạc phú.

Tiêu Vũ kinh ngạc nói:

- Công tử cũng biết tới họ.
- Nghe các bậc tiền bối nói nên cũng biết đôi chút.

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Các cao thủ được kể tên trong bài Bích Lạc phú dường như không có nhiều.

- Ờ.

- Có người nói họ là một tổ chức bí mật, xưa nay không giao thiệp với người trong giang hồ.

- Sự thật là thế.

- Cô nương của các ngươi là Vân trong bảy chữ Phong Vũ Lô Điện Tuyết Vân Hồng phải không?

- Phải!

- Có phải trên Phong Vũ Lô Điện Tuyết Vân Hồng còn có Nhật

Nguyệt Tinh tam công không?

- Thảm công tử còn biết gì khác nữa?
- Họ đều nghe lệnh của Trời.

Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ nhìn một cái lại cúi xuống, dường như có một mối sợ hãi, kính sợ đối với “Trời”.

Trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng lộ vẻ sợ sệt.

Thảm Thăng Y nói tiếp:

- Có điều theo ta biết, người trong bài Bích Lạc phú đều là người trong chính đạo.

Tiêu Vũ quả quyết:

- Sự thật là thế.

Thảm Thăng Y chột cau mày:

- Nhưng toà Thất Sát trang này..

Tiêu Vũ chép miệng nói:

- Là làm lén thối, thân phận của tiểu thư vẫn còn là một bí mật.
- Bí mật à?
- Người trong bài Bích Lạc phú tuy võ công phi phàm, nhưng ngoài Trời ra, không ai giàu có, lão chủ nhân vẫn cam chịu sống đạm bạc, nhưng tiểu thư của bọn ta lại muốn được sung sướng như Trời.

Thảm Thăng Y sực nghĩ ra nói:

- Cho nên mới lập ra toà Thất Sát trang này phải không?

Tiêu Vũ thở dài:

- Chắc công tử không thể phủ nhận, giết người thật ra là một công việc dễ kiếm tiền.

Thảm Thăng Y không phủ nhận.

Tiêu Vũ lại than:

- Nếu Trời biết thì hậu quả rasao thật không dám nghĩ tới nữa, cho nên bọn ta đều rất cẩn thận, giữ kín thân phận.

Thảm Thăng Y lạng lẽ cười một tiếng:

- Muốn giữ bí mật cũng không phải là dễ.
- Bọn ta đã chuẩn bị đến tháng chín năm nay giải tán Thất Sát trang.
- Còn nửa năm nữa.

- Giờ đây lại phát sinh chuyện bất ngờ.
- Theo người thấy thì là người nào hạ độc thủ?

Tiêu Vũ trầm ngâm đáp:

- Ban đầu ta vẫn cho là công tử.
- Hoàn toàn không phải là ta.
- Vậy thì ngoài Trời ra, ta thật không nghĩ ra ai có thể đánh tiểu thư của bọn ta bị trọng thương.

Nói tới đó, thân hình y chợt khẽ run lên.

Vẻ sợ sệt trong mắt Vân Phiêu Phiêu cũng tăng.

Thẩm Thăng Y di động ánh mắt nói:

- Bây giờ cô nương đã nhớ ra được là ai đã đánh mình bị thương chưa?

Vân Phiêu Phiêu cười gượng lắc đầu.

Thẩm Thăng Y nhìn qua Tiêu Vũ hỏi:

- Tô Tiên là người thế nào?
- Đó là biểu muội của tiểu thư bọn ta, cũng là người tâm phúc của tiểu thư.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra, nói tiếp:

- Đã bị treo cổ chết trong khách sạn Vân Lai rồi.

Tiêu Vũ hoảng sợ lui lại hai bước nói:

- Ai giết cô ta?
- Còn chưa điều tra ra được.
- Vậy Xuân Mai và Thu Cúc ra sao?
- Đều chết cả rồi, trong khách sạn Vân lai không còn một ai sống sót.

Tiêu Vũ càng hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi:

- Mấy hôm nay trong Thất Sát trang có xảy ra chuyện gì không?
- Rất yên ổn.
- Có người nào khả nghi xuất hiện không?
- Cũng không có.
- Có phải là cổng lớn ngoài trang viện trước nay đều mở lớn?
- Đúng thế, một nơi như Thất Sát trang, thì đừng nói là lũ trộm gà

cấp chó, cho dù là nhân vật hạng nhất võ lâm cũng không dám tới gây chuyện, mở cổng lớn có sao đâu?

Thẩm Thắng Y lạ lùng nói:

– Lúc chúng ta vào thì cổng lớn khép hờ!

Tiêu Vu nói:

– Có chuyện đó à?

Y chợt hoảng sợ nói luôn:

– Hay là kẻ làm tiểu thư bị thương đã tới rồi?

Thẩm Thắng Y nói:

– Sợ là như thế!

Tiêu Vu đưa mắt nhìn quanh, bốn bề không có một ai.

Thẩm Thắng Y nói:

– Trước khi chưa tìm được điều bí mật, tạm thời họ chưa xuất hiện đâu.

Tiêu Vu lại lùng hỏi:

– Bí mật gì?

Thẩm Thắng Y đáp:

– Chuyện đó chỉ có tiểu thư của người mới biết.

Tiêu Vu nhìn quan Vân Phiêu Phiêu, xem dáng vẻ thì rõ ràng y không biết gì cả.

Vân Phiêu Phiêu ánh mắt dán vào tấm bia đá sau cùng.

Mười bốn thanh kiếm sắc một chữ.

Sát!

Kiếm quang lạnh buốt, chữ viết rợn người!

Vân Phiêu Phiêu chợt cất chân bước thẳng về phía tấm bia đá.

Tiêu Vu bất giác đi theo.

– Chẳng lẽ bí mật kia lại nằm trên tấm bia sao?

Thẩm Thắng Y xoay chuyển ý nghĩ, chăm chú nhìn theo Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu dừng lại trước tấm bia, ánh mắt càng trở nên xa vắng, song đột nhiên trong trẻo trở lại.

Thân hình nàng lập tức tung lên, một chưởng đập ngay vào thanh kiếm đầu tiên trong chữ sát.

Cách một tiếng, thanh kiếm rung lên, mười ba thanh còn lại cũng rung lên.

Trong chớp mắt mười ba tiếng cách cách nối nhau thành một tràng tiếng động kỳ lạ.

Tiếng động ngưng bật mười bốn thanh kiếm sắc khảm thành chữ Sát bắn cả ra, chỉ còn lại cán kiếm dính trên mặt bia.

Mười bốn thanh kiếm sắc không hề làm Vân Phiêu Phiêu bị thương tổn, dường như nàng đã tính toán trước về thời gian, cự ly, đánh xong một chưởng rồi, thân hình lặt lại, lẳng không đáp xuống.

Lại một tràng cách cách cách lậ tức vang lên, tấm bia đá chọt từ từ xoay nửa vòng, dưới nền bia xuất hiện hai cái hầm, mỗi bên một cái.

Thẩm Thăng Y và Tiêu Vu nhìn thấy đều ngây người.

Vân Phiêu Phiêu cũng thoáng ngẩn người, nhưng lập tức lại bước tới cái hầm bên trái.

Cái hầm này không sâu, chứa ba chiếc hộp sắt, Vân Phiêu Phiêu cúi xuống bưng lên một chiếc, đặt xuống cạnh miệng hầm, mở nắp ra.

Trong hộp báu đựng toàn châu ngọc quý báu và còn có một xấp ngân phiếu.

Cái hầm bên kia cũng có ba chiếc hộp tương tự.

Trong hộp sắt đựng toàn châu ngọc quý báu, còn có một xấp ngân phiếu.

Cái hầm bên kia cũng có ba chiếc hộp sắt tương tự.

Nếu cả sáu chiếc hộp này đều đựng châu ngọc và ngân phiếu như vậy, thì rõ ràng là một gia tài to lớn đáng sợ.

Chỗ này ai cũng có thể ra vào, mà lại chôn giấu một gia tài như vậy, thật là không ai ngờ tới được.

Đây không phải là một nơi bí mật, nhưng so ra còn bí mật hơn bất cứ nơi bí mật nào.

Vân Phiêu Phiêu nhìn qua, quay đầu nhìn Thẩm Thăng Y cười nói:

– Chắc đây là bí mật mà họ muốn tìm đây.

Thẩm Thăng Y cũng cười một tiếng nói:

– Chắc đúng thế.

Câu nói vừa dứt, cây bạch dương lớn bên trái bia đá chọt toác ra, một người áo xám từ trong lao vụt ra.

Người áo xám cầm một thanh trường kiếm, cả người lẫn kiếm phóng vào những chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Mũi kiếm sáng trắng như tuyết loang loáng dưới ánh đèn, xẹt lên như một tia chớp.

Vân Phiêu Phiêu quay mặt về phía chàng, vừa kịp trông thấy.

Kiếm quang như tia chớp trong chớp mắt như thanh kiếm đâm vào mắt nàng, xé toác màn sương trong lòng Vân Phiêu Phiêu.

Toàn thân nàng như bị điện giật, rung lên một cái.

... Gốc cây xé toác, sát thủ núp trong thân cây, thanh kiếm sắc bén, ánh mắt sáng quắc.

Tất cả đều rất quen thuộc!

– Mộc Lang Quân!

Vân Phiêu Phiêu chợt kêu thất thanh.

Tiêu Vũ trò chuyện một hồi đã khiến nàng nhớ lại không ít chuyện, một kiếm của Mộc Lang Quân đã đánh thức toàn bộ trí nhớ của nàng.

Quên mất mình suốt bảy đêm, giờ đây nàng đã trở lại với chính mình!

oOo

Tiếng la hoảng chưa dứt, mũi kiếm đã tới.

Thẩm Thăng Y phản ứng quả nhiên linh mãnh thần tốc, trong chớp mắt ấy nghiêng người một cái đã tránh qua nhất kiếm.

Mộc Lang Quân một kiếm đâm trượt nhưng thế kiếm không dứt, “vù vù vù” đánh luôn mười bảy kiếm.

Thẩm Thăng Y đạp theo Thất tinh bộ pháp, nhất nhất tránh được cả.

Mộc Lang Quân vung kiếm đuổi đánh, trên khuôn mặt vốn tro tro thoáng hiện một nụ cười âm hiểm!

Đúng lúc ấy Vân Phiêu Phiêu chợt la lên một tiếng:

– Coi chừng dưới đất!

Tiếng la chưa dứt, thân hình nàng cũng xiêu đi, tiếp đó phát ra một tiếng rên đau đớn.

Một mũi kiếm đâm xuyên ra trước bụng nàng, ló ra nửa tấc.

Kiểm đâm vào sau lưng nàng, đoản kiếm.

oOo

Thanh đoản kiếm là trong tay Tiêu Vũ, khuôn mặt trung thực của y không biết vì sao đã biến thành giảo hoạt.

Giảo hoạt như hồ ly.

Vân Phiêu Phiêu nhin đau quay lại, chột nói:

– Người không phải là Tiêu Vũ!

– Đúng là không phải!

Dứt lời tay trái y cào lên mặt một cái, kéo tẩm mặt nạ da người xuống, đồng thời bỏ mũ ra.

Sau tẩm mặt nạ là một khuôn mặt.

Tóc vàng mũi cao.

Vân Phiêu Phiêu rên lên:

– Kim Lang Quân.

Kim Lang Quân bật tiếng cười lớn, nói:

– Giờ thì người đã hoàn toàn khôi phục được trí nhớ, tiếc là đã quá muộn.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói:

– Lần này người không dùng đạn hoàn ám toán ta sao?

– Dạy dỗ người một lần đủ rồi.

Y cười độc ác nói tiếp:

– Lần này mà người vẫn có thể sống được thì ta mới phục người.

Vân Phiêu Phiêu không trả lời, đầu rũ xuống!

Kim lang Quân cười lớn rút kiếm ra.

Kiểm vừa rút ra, tiếng cười của y bỗng dứt ngang, khuôn mặt đang cười cũng đồng thời cứng đờ.

Trong chớp mắt ấy thân hình của Vân Phiêu Phiêu như quỷ mỹ chớp lên, tay phải vươn ra nắm vào cổ họng của Kim Lang Quân bóp mạnh.

Cạch một tiếng, cổ họng y lập tức vỡ nát.

Té ra mới rồi Vân Phiêu Phiêu giả như đứt hơi chết rồi.

Bây giờ nàng vẫn chưa dứt hơi, nhưng Kim Lang Quân thì đã không còn thở nữa.

Rốt lại một sát thủ vẫn cứ là một sát thủ, đã ra đòn ắt trúng, đã trúng đòn ắt chết.

Nàng thở phào một tiếng nhìn chằm chằm vào Kim Lang Quân nói:
– Lần này mà ngươi còn sống thì ta thật phục ngươi đấy.

Kim Lang Quân không đáp, trong chớp mắt ấy đã trở thành một người chết thật sự.

Mắt y vẫn mở to đầy vẻ ngạc nhiên, dường như lúc chết vẫn chưa tin là mình phải chết!

Vân Phiêu Phiêu buông lỏng tay, y đổ xuống dưới chân nàng, nàng cũng lão đảo muốn ngã, hai tay vươn ra ôm lấy tấm bia đá sau cùng bên cạnh. Máu tươi từ bụng nàng phun ra tưới đỏ tấm bia đá tảng.

oOo

Tiếng kêu thứ hai của Vân Phiêu Phiêu vừa vang ra, thân hình của Thẩm Thăng Y đã tung lên khỏi mặt đất.

Chàng không biết tại sao phải coi chừng dưới đất, chỉ biết Vân Phiêu Phiêu kêu lên như thế là có chuyện.

Người chàng vừa tung lên, có hai bàn tay xé toạc mặt đất vung ra quờ một cái.

Nếu chàng vẫn còn đứng tại chỗ, hai chân đã bị hai bàn tay kia nắm trúng, đó hoàn toàn là trong chớp mắt, cho nên Thổ Lang Quân hoàn toàn không ngờ rằng chàng đã tung người vọt lên, hai tay cứ quờ quạng.

Quờ một cái chẳng nắm được gì, hai bàn tay chột khựng lại.

Thẩm Thăng Y thân hình trên không ngoảnh nhìn mới biết đã có chuyện gì, bất giác trong lòng run lên.

Đúng lúc ấy chàng cũng đã liếc thấy Vân Phiêu Phiêu bị Tiêu Vũ phóng kiếm đâm trúng, thân hình tự nhiên cũng vọt một cái từ trên không rơi xuống cạnh đó.

Thân hình chàng vừa di động, thanh kiếm của Mộc Lang Quân đã phóng tới.

Mũi kiếm sắc bén như con rắn độc phóng vào những chỗ yếu hại.

Thẩm Thắng Y khẽ quát một tiếng, thanh kiếm trong tay trái vạch ra một cái, loảng xoảng đón liên tiếp mười bảy nhát kiếm, thân hình vừa chạm đất lại vọt lên.

“Bụp” một tiếng, mặt đất chỗ ấy trong chớp mắt lại vỡ toác ra, hai tay Thổ Lang Quân lại quờ mau lên, nhưng lại quờ hụt.

Thẩm Thắng Y thân hình vọt một cái ra xa hai trượng, chệnh chệch đáp xuống trên tấm bia có chữ “Sát” thứ sáu.

Mộc Lang Quân cả người lẫn kiếm đánh theo.

Thổ Lang Quân dường như cũng biết Thẩm Thắng Y không còn trên mặt đất, cũng đồng thời từ dưới đất phóng ra, ngọn thiết sản ba khúc rung lên thành một thanh sản dài, lẳng không xấn vào hai chân Thẩm Thắng Y, vừa khéo phối hợp với thế kiếm của Mộc Lang Quân đang công kích.

Thế kiếm lợi hại, thế sản uy mãnh.

Thẩm Thắng Y đón đỡ sáu kiếm của Mộc Lang Quân, rồi lui lại một bước tránh qua ngọn thiết sản của Thổ Lang Quân.

Thổ Lang Quân nhân cơ hội đập lên tấm bia đá, nhưng Mộc Lang Quân đã bị lực đạo trên thanh kiếm của Thẩm Thắng Y hất bay xuống đất.

Vừa đập lên tấm bia, ngọn thiết sản của Thổ Lang Quân lập tức vung ra, một chiêu Cuồng phong tảo diệt lạc gồm ba thức biến hoá biến thành mười lăm ngọn sản đánh tới!

Đầu tấm bia rộng chưa đầy hai thước, dài không tới bảy thước, thiết sản của y lại là binh khí dài, thi triển thì không cần phải nói cũng biết là chiếm phần lợi thế.

Ngọn thiết sản chưa đánh tới, kinh phong đã quét khăn áo trên người Thẩm Thắng Y tung bay.

Thẩm Thắng Y không đỡ, co người lại rơi mau xuống đất, Mộc Lang Quân chờ sẵn ở dưới thấy thế, thanh kiếm trượt một cái đâm luôn mười bảy chiêu.

Không ngờ Thẩm Thắng Y thân hình vừa rơi xuống một thước, hai chân đã xoạc ra một co một đập, đập vào mặt bia mượn lực, thân hình đang rơi xuống lại lập tức bay ngang ra.

Mộc Lang Quân mười bảy kiếm đánh trượt, Thẩm Thắng Y đã đáp

xuống cạnh Vân Phiêu Phiêu.

Vân Phiêu Phiêu đang ôm tấm bia gục xuống, thấy thế vội nói:

– Đừng lo cho ta, mau giết chúng đi!

Thẩm Thăng Y nhìn nàng một cái nói:

– Cô bị thương nặng lắm!

Vân Phiêu Phiêu thản nhiên cười nói:

– Chỉ sợ lần này chắc phải chết!

Thẩm Thăng Y gượng cười:

– Nói bậy!

Vân Phiêu Phiêu cười nói tiếp:

– Lần này mà người vẫn còn có cách giữ được tính mạng cho ta, thì chẳng riêng gì ta, ngay cả Hoa Đà Biển Thước cũng phải vô cùng khâm phục người!

Thẩm Thăng Y cười quát:

– Lại nói bậy!

Tuy chàng cười, nhưng ai cũng nhận ra là chàng chỉ cười gượng.

Ai cũng thấy rõ rằng Vân Phiêu Phiêu sắp chết.

Làm sao Thẩm Thăng Y không nhận ra được điều đó? Chỉ là quen nhau bảy ngày, chàng đã đối xử với Vân Phiêu Phiêu như bạn bè, đối với một người bạn sắp chết, câu ấy tuy biết rõ là không đúng vẫn cứ phải nói!

Vân Phiêu Phiêu hiểu rõ tâm trạng của chàng, cười khổ nói:

– Không phải nói bậy, ta hiểu tâm trạng người mà.

Thẩm Thăng Y im lặng.

Vân Phiêu Phiêu thở dài nói tiếp:

– Người thật là một người tốt, tiếc là ta không may, nếu được gặp người sớm hơn vài năm, có thể ta đã không trở thành một sát thủ như thế này.

Thẩm Thăng Y nói:

– Ai cũng có lúc lầm lẫn sai trái, ta cũng thế thôi.

– Nhưng ta thì hoàn toàn sai trái.

Vân Phiêu Phiêu thở dài một tiếng tiếp:

– Hãy tin ta, xưa nay ta không bao giờ có ý làm hại Chu Hạc và Tô

Tiên.

- Ta tin, nếu không cô cũng không để họ lấy nhau.
- Tô Tiên hoàn toàn không phải là đệ tử của Tuệ Nhân thân ni.
- Chuyện ấy rất dễ biết.
- Lần ấy cô ta tới núi Nhạn Đẳng là để giết bà ta.
- Theo lệnh của cô.
- Đúng thế, mẹ ni cô già Tuệ Nhân kia vốn cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì, có giết cũng không tiếc.
- Ta biết trước khi xuất gia, bà ta đã nổi tiếng là Cửu vĩ yêu hồ.
- Người biết thật không ít chuyện.
- Nhưng cũng không nhiều.
- Tô Tiên lấy Chu Hạc là được ta đồng ý, ta cũng đã quyết định cho cô ta rời khỏi Thất Sát trang.
- Rốt lại chị ấy lại quay lại.
- Vì cô ta muốn ngấm ngấm giúp đỡ tiền bạc cho Chu gia trang.

Vân Phiêu Phiêu chợt cười nhạt:

- Thật ra Chu Hạc là một thằng ngốc, bình sinh những thứ gọi là anh hùng hào kiệt mà y mời gọi, mời người thì chín kẻ chẳng ra gì.

Thẩm Thăng Y im lặng thở dài.

Vân Phiêu Phiêu chợt liếc chàng nói:

- Nếu y nhận rõ được như người thì chẳng đến nỗi rủi ro như thế.

Thẩm Thăng Y chép miệng nói:

- Cho dù trong những kẻ y kết giao mười người thì có chín người không ra sao, nhưng bất kể thế nào y cũng là một bậc anh hùng hào kiệt chân chính.

Vân Phiêu Phiêu không thể phủ nhận, thở dài nói:

- Nghiêm khắc mà nói thì chính vì ta mà vợ chồng họ mắc nạn.

Thẩm Thăng Y nói:

- Chuyện này không thể đổ lỗi cho riêng người nào.

Vân Phiêu Phiêu chợt lại cười, nói:

- Hôm nay thế này, ta mới nói ra những câu như thế.

Nàng lẩm bẩm nói một mình:

- Đây đại khái là những người ta vẫn nói, là con người sắp chết thì

lời nói hay.

Thẩm Thăng Y chợt thấy đau đớn.

Vân Phiêu Phiêu vẫn nói tiếp:

– Nhưng...

Chữ “Nhưng” vừa thốt ra, nàng chợt ho rũ rượi, khạc ra toàn là máu.

Thẩm Thăng Y đưa tay khê đỡ nàng.

Tay áo chàng dính đầy máu tươi.

Vân Phiêu Phiêu khạc ra máu đọng, nói tiếp:

– Nhưng giờ nay ta vẫn muốn giết người, mà lại là hai kẻ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động, nhìn nhìn Thổ Mộc hai Lang Quân.

Mộc Lang Quân đánh trượt mười bảy kiếm xong đã thu kiếm lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm Thăng Y, chuẩn bị tấn công.

Thổ Lang Quân đứng trên bia đá, tay nắm thiết sản, mắt lộ sát cơ, lăm lăm nháy xuống.

Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn lại Vân Phiêu Phiêu hỏi:

– Cô nói họ phải không?

– Chính là chúng, Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân.

Thẩm Thăng Y cau mày, mừng tượng như nhớ ra chuyện gì.

Vân Phiêu Phiêu nói:

– Bọn chúng còn đáng chết hơn ta, ta giết người ít ra cũng có nguyên tắc, bọn chúng giết người thì đã động thủ là không để ai sống sót.

– Ta đã thấy qua thủ đoạn của họ rồi.

Vân Phiêu Phiêu trang trọng nói:

– Không được để chúng rời khỏi nơi đây.

– Họ không chịu rời khỏi đâu.

Vân Phiêu Phiêu chợt nghĩ ra, nói:

– Vì ở đây có gia tài to lớn của ta mà họ muốn chiếm lấy.

– Đúng đấy.

– Số tiền bạc này ta giao cho người, làm như thế cũng còn có một chút ý nghĩa.

Nàng chột cười lớn.

Đây thật là một chuyện đáng cười, nàng liều mạng giết người, tích tụ vô số tiền bạc, rốt lại lại giao hết cho Thẩm Thăng Y tiêu xài thay nàng.

Thẩm Thăng Y không cười, trong lòng vô cùng cảm khái.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân cười, cười nhạt, Vân Phiêu Phiêu ăn nói rõ ràng không đếm xỉa gì tới bọn họ.

Nhưng họ vẫn chưa ra tay.

Thẩm Thăng Y tay trái cầm kiếm, khí thế vững như núi mạnh như sông, đến giờ này vẫn chưa lộ ra một chút sơ hở.

Mộc Lang Quân không muốn mạo hiểm, Thổ Lang Quân cũng không muốn.

Người ra tay sau cùng là người có nhiều hy vọng được sống hơn, họ đều hy vọng chỉ có mình còn sống để hưởng cái gia tài to lớn kia.

Cho nên họ còn chần chừ chưa phát động thế công.

oOo

Trong tiếng cười có máu chảy.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp:

– Người biết ai bỏ tiền ra thuê ta giết người không?

Thẩm Thăng Y hỏi:

– Ai vậy?

– Tiết Vô Cực.

Thẩm Thăng Y sững sốt nói:

– Bây giờ ta mới nghe tới cái tên này!

– Còn Địa ngục thích khách, Tiết Trường Sinh?

– Chẳng lẽ y lại là người thân của Tiết Trường Sinh?

– Là con trai.

– Tiết Trường Sinh cũng có con trai đấy!

– Mà còn rất khôn ngoan, người nên thận trọng coi chừng y một chút.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân bên cạnh nghe thấy, bật tiếng

cười rộ.

Thẩm Thăng Y cau mày hỏi:

– Các người cười cái gì?

Mộc Lang Quân cười nhạt đáp:

– Cười cô gái này.

Vân Phiêu Phiêu nói:

– Chúng cười ta lại quên mất thủ đoạn của chúng.

Thẩm Thăng Y không hiểu.

Vân Phiêu Phiêu giải thích:

– Chúng chờ lúc ta gặp Tiết Vô Cực trò chuyện, ra tay ám toán.

Thẩm Thăng Y chợt hiểu ra nói:

– Theo thủ đoạn của họ, dĩ nhiên là không để Tiết Vô Cực sống...

Mộc Lang Quân nói:

– Dĩ nhiên.

Vân Phiêu Phiêu nói:

– Tiết Vô Cực không phải hạng dễ đối phó, e rằng các người cũng phải trả một cái giá rồi.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân không nói một tiếng.

Vân Phiêu Phiêu hỏi:

– Là Thuỷ Lang Quân chứ gì?

Mộc Lang quân sửng sốt:

– Tại sao người không hỏi là Hoả Lang Quân?

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói:

– Hoả Lang Quân chết dưới kiếm của ta.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân cùng biến sắc.

Thổ Lang Quân lập tức hỏi:

– Trong trang viện cạnh Chu gia trang phải không?

– Đúng đấy.

Thổ Lang Quân cười nhạt nói:

– Y cứ nhất định cho rằng gia tài của con nhãi này là cất giấu ở đó, nhất định ở lại tìm kiếm, kết quả là cả tính mạng cũng không giữ được, ngu ơi là ngu.

Mộc Lang Quân lạnh lùng:

– Thế mà lâu quá không thấy y tới, Kim lão đại còn cho rằng chắc y tìm được tiền bạc, trốn đi hưởng dụng một mình.

Vân Phiêu Phiêu buột miệng hỏi:

– Các người vì muốn lấy số tiền của ta mà lại ra tay giết người à?

Mộc Lang Quân nói:

– Bọn ta không phủ nhận rằng tiền bạc của người rất thu hút người khác.

– Dám chắc rằng đây không phải là ý của Trời.

Mộc, Thổ hai Lang Quân chỉ cười nhạt không đáp.

Vân Phiêu Phiêu nói luôn:

– To gan thật, các người không sợ Trời phạt à?

Mộc Thổ hai Lang Quân đồng thanh:

– Đại khái thế.

Thẩm Thăng Y nghe thế không nhịn được buột miệng hỏi:

– Trời là người thế nào?

Vân Phiêu Phiêu đáp:

– Tức là Thiên Ma, người đứng đầu trong bài Bích Lạc phú, là Ma vương của các Ma vương.

Thẩm Thăng Y rùng mình.

Chàng có biết nhân vật ấy, cũng từng nghe các bậc tiền bối kể lại sự lợi hại của ông ta.

Nghe đồn ông ta có thể cưỡi gió mà đi, lấy đầu người trong vòng mười dặm, hạ chim bay trên trời cao, bắt cá bơi dưới nước sâu.

Lời đồn nghe cứ như thần thoại.

Cũng vì tài năng của người ấy quả rất đáng sợ.

Vân Phiêu Phiêu nói tiếp:

– Tuy có tên là Thiên Ma, nhưng lại là một người rất tốt, thủ hạ mà có ai trái lệnh, gây họa cho đời, nếu ông ta điều tra rõ ràng rồi đều phải sát thủ dưới quyền tìm giết.

Tuy nàng sắp chết, nhưng nói tới đó trong mắt vẫn lộ vẻ sợ sệt.

Thẩm Thăng Y nói:

– Ngũ Hành truy mệnh cũng là sát thủ của Trời à?

Vân Phiêu Phiêu kinh ngạc hỏi:

- Người cũng biết tới Ngũ Hành truy mệnh sao?
- Nghe cách cô xưng hô, thì có thể đoán biết được.

Vân Phiêu Phiêu cười nhạt nói ngay:

– Có điều ta dám quả quyết rằng việc cướp đoạt số tiền bạc của ta hoàn toàn không phải ý Trời.

Thẩm Thăng Y gật đầu:

- Trời đã là người nay thẳng, dĩ nhiên không đi làm chuyện ấy.
- Cho nên giả như người không thắng được chúng thì cũng đừng sợ, chỉ cần chạy thoát, tìm tới nói với Trời một tiếng, chúng cũng sẽ không sống lâu hơn ta được bao nhiêu đâu.

Mộc Lang Quân và Thổ Lang Quân biến hẳn sắc mặt, nhìn nhau một cái, Thổ Lang Quân chột nói:

- Người tính toán thế nào ta đã rõ rồi.

Mộc Lang Quân nói:

- Đại khái thế.
- Nhưng câu nói mới rồi thì người nghe rõ lắm mà.
- Đúng thế.
- Chia rẽ ắt phải chết, hợp sức thì có thể còn một đường sống, vậy cứ đồng lòng hợp sức trừ khử người này trước đã nhé?

Mộc Lang Quân trầm ngâm đáp:

- Cũng được!
- Quân tử nhất ngôn!
- Không hề hối hận.

“Lên!” – Mộc Lang Quân quát lớn một tiếng, thanh kiếm run lên như con rắn độc ứng thanh bay tới Thẩm Thăng Y, Thổ Lang Quân cũng đồng thời nhảy ra khỏi tấm bia đá, ngọn thiết sản vung lên đập vào đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y lúc Mộc Lang Quân vừa quát chữ “Lên”, đã rời khỏi chỗ Vân Phiêu Phiêu, vọt tới chặn Mộc Lang Quân.

“Choang choang choang” hai thanh kiếm chạm nhau ba lần, Thẩm Thăng Y nghiêng vai né qua, tránh một sản của Thổ Lang Quân.

Mộc Lang Quân thế kiếm thay đổi, từ dưới đâm lên, lại là mười bảy kiếm.

Thổ Lang Quân cũng đồng thời dẫm hai chân một cái, đất cát bay tứ tung, mặt đất lộ ra một cái hầm sâu, cả người lẫn sản chui tọt xuống đất, trong nháy mắt đã mất hút.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm trong tay trái mau như chớp xẹt, gạt đỡ mười bảy kiếm, thân hình lật lại, kiếm cũng đồng thời đâm ngược lại, người tới đất, kiếm cũng đâm xuống đất, đúng vào chỗ Thổ Lang Quân vừa mất hút.

Thanh kiếm đâm vào đất hai thước, “keng” một tiếng từ dưới vang lên tiếng sắt thép chạm nhau!

Thẩm Thăng Y kiếm thế không ngừng, trong chớp mắt đã đánh mười hai kiếm, thân hình đột nhiên như con chim ưng vọt thẳng lên không.

Mặt đất chỗ ấy chợt xé toác ra, Thổ Lang Quân phá tung mặt đất nhảy vọt lên, vai trái thủng một lỗ, máu đang phun ra.

Y gầm lớn một tiếng “Giỏi!”, lừng không đánh luôn mười sáu chiêu.

Thẩm Thăng Y thân hình bay lượn, tránh qua ngọn thiết sản, đón đỡ mấy chiêu kiếm của Mộc Lang Quân tập kích, thân hình lại mượn lực vọt lên, trong một tiếng quát đã đứng lại trên đầu tấm bia đá thứ sáu.

Thổ Lang Quân gào vang một tiếng, ngọn thiết sản bay tới đánh luôn vào giữa tấm bia, “ầm” một tiếng vang dội, tấm bia đá bị đứt làm hai mảnh, chỗ đứt bằng phẳng như lấy dao xén ngang.

Nửa mảnh trên của tấm bia chưa rơi tới đất, Thẩm Thăng Y thân hình đã đáp mau xuống trước mặt Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân đón đỡ ba kiếm rồi lật tay trả lại ba kiếm, nhưng không kiếm nào chạm được vào áo Thẩm Thăng Y, thân hình còn chưa kịp nghiêng qua, một màn lưới kiếm đã ào ào chụp lên sau cổ.

Mộc Lang Quân chúi người tránh né.

Thẩm Thăng Y thanh kiếm đảo lộn, Cấp phong thập tam kiếm ào ào đánh ra, kiếm sau tiếp kiếm trước, kiếm sau mau hơn kiếm trước, liên miên bất tuyệt đuổi theo Mộc Lang Quân.

Thanh kiếm xé gió vang lên tiếng vù vù.

Mộc Lang Quân đảo bộ nghiêng người mười ba lần vẫn không sao tránh thoát đòn đuổi đánh của Thẩm Thăng Y, Thổ Lang Quân tuy muốn tiếp viện nhưng lại bị bước chân của Mộc Lang Quân cản trở trước mặt, không sao xông lên được.

Mộc Lang Quân bước chân lóng cuống tránh né làm ngay cả Thổ Lang Quân cũng vướng víu tay chân.

Thẩm Thăng Y kiếm thế như sóng Trường giang đổ tới, ào ào không dứt, sau mười ba kiếm lại đánh tiếp mười ba kiếm, cứ thế ba lần, lại biến thế ba lần, một trăm mười bảy nhát kiếm liên hoàn phóng ra, nhanh như gió, kín như mưa. Mộc Lang Quân tuy vẫn còn xoay trở tránh né được, nhưng một trăm mười bảy kiếm của Thẩm Thăng Y đánh ra rồi, trên hai vai sau lưng y đã có mười ba vết thương đâm đìa máu.

Kiếm thế của Thẩm Thăng Y chợt dừng lại.

Mộc Lang Quân nắm lấy cơ hội, xoay người phóng kiếm.

Kiếm của y vừa ra được nửa chừng đã bị thanh kiếm tay trái của Thẩm Thăng Y phong tỏa, kiếm thế của Thẩm Thăng Y vừa dừng lại đã thay đổi, lại ào ạt như dốc bể lay non đổ tới.

Mộc Lang Quân liên tiếp la hoảng, đón đỡ một trăm bảy mươi sáu kiếm xong, thân hình đã lùi tới trước gốc cây bạch dương cạnh tấm bia đá.

Một nhát kiếm của Thẩm Thăng Y như sấm vang chớp giạt lại phóng tới.

Mộc Lang Quân vội lui, lại đứng tới chỗ hổng bị phá vỡ của cây bạch dương, Thẩm Thăng Y lập tức thu kiếm xoay người phát cước, cây bạch dương đổ xuống theo ngọn cước của chàng dựng dậy đập vào người Mộc Lang Quân.

Mộc Lang Quân không ngờ tới chuyện này, né qua không kịp, co khuỷu tay lên đỡ, hai bên chỗ bị phá vỡ của cây bạch dương cũng lập tức bị đánh nát, nhưng thân hình của y cũng bị hất ngã xuống đất.

Thổ Lang Quân lúc ấy đã rảnh tay ra đòn, y cũng thấy tình thế nguy hiểm, ngọn thiết sản lập tức phóng tới Thẩm Thăng Y. Thẩm Thăng Y không đón đỡ, xoay người một cái tránh qua ngọn sản, chuyển về phía sau cây bạch dương phóng mau ra một kiếm, sột một tiếng đâm qua thân cây xuyên vào bên phải cổ Mộc Lang Quân, mũi kiếm nhô ra cổ bên trái.

Mộc Lang Quân rú lên một tiếng quái dị, động tác lập tức dừng lại! Thổ Lang Quân nhìn thấy rõ ràng, chợt nổi hung lên, phóng luôn một ngọn sản vào đó! Sột một tiếng, ngọn thiết sản đánh đứt đôi người Mộc Lang Quân, đứt luôn cả thân cây, cây bạch dương ào ào đổ xuống.

Thẩm Thăng Y mà vẫn đứng sau gốc cây cũng bị ngọn sản cát luôn làm đôi rồi!

Nhưng chàng không còn đứng ở đó!

Thanh kiếm vừa rút ra, Thẩm Thăng Y cả người lẫn kiếm sấn vào Thổ Lang Quân.

Một làn kiếm quang như dải lụa trắng chiếu vào huyết Mi Tâm của y.

Y vội vã lui lại.

Thẩm Thăng Y chiếm được tiên cơ, lại thi triển Cáp phong thập tam kiếm đuổi gấp theo Thổ Lang Quân.

Thanh kiếm xé gió rợn người.

Thổ Lang Quân ngọn thiết sản bay lượn gạt trên đỡ dưới vẫn không cản trở được, cứ phải lui lại liên tiếp.

Lui lại được ba trượng, y chột trằm người xuống chui tọt xuống đất.

Thẩm Thăng Y dẫm mạnh hai chân vọt lên, gót chân nện mạnh xuống, một cái hố rất lớn bên cạnh sụp xuống, bụi đất bay mù mịt.

Trong đám cát bụi mù mịt, Thổ Lang Quân như một con giun đất lại ngoi lên, tai mắt mũi miệng đều bê bết đất.

Thẩm Thăng Y lại nện mạnh hai gót chân, hố đất chấn động sụp xuống lấp tất địa đạo, Thổ Lang Quân chỉ còn cách tung lên.

Một làn kiếm quang như dải lụa trắng lại chiếu vào giữa huyết Mi Tâm của y.

Thổ Lang Quân không thể không giơ ngọn thiết sản lên đỡ trước mặt, “choang” một tiếng, tia lửa bắn ra tung toé.

...Nhát kiếm đáng sợ thật!

Thổ Lang Quân hít một hơi khí lạnh, hai tay vẫn không chậm, rung lên một cái, ngọn thiết sản lặc lia làm ba khúc kẹp lấy giữa thanh kiếm của Thẩm Thăng Y. Y lập tức quát lớn “Buông tay” rồi dùng sức hất một cái. Nếu y chỉ dùng nửa sức thì Thẩm Thăng Y chưa chắc đã hơn được, huống chi trước tình hình này dĩ nhiên y phải dùng hết sức, giở mọi sở trường để thủ thắng.

Kiếm không bay ra khỏi tay Thẩm Thăng Y, nhưng “keng” một tiếng, gãy bằng bần ngay chính giữa.

Đó dĩ nhiên là Thẩm Thăng Y dùng nội lực chấn gãy.

Kiểm dài hai thước, giờ chỉ còn có một thước.

Một thước cũng đủ giết người.

Thổ Lang Quân vừa định lui lại, thanh kiếm gãy trong tay Thẩm Thăng Y đã phóng nhanh vào huyết Mi Tâm của y.

Máu phun ra!

Thổ Lang Quân rên lên một tiếng ngã vật xuống đám đất bụi.

Thẩm Thăng Y thở phào một tiếng rút tay ra, mồ hôi lập tức từ lòng bàn tay chàng chảy theo cán kiếm nhỏ xuống đất.

Toàn thân chàng cũng ướt đẫm mồ hôi.

Chàng vội vàng cất bước về phía Vân Phiêu Phiêu.

oOo

Ánh đèn vẫn sáng rực, sắc mặt Vân Phiêu Phiêu dưới ánh đèn như tô một lớp phấn trắng. Nàng nhìn Thẩm Thăng Y bước tới, đôi mắt tuy không còn chút sinh khí, nhưng phảng phất có một nụ cười.

Sức mạnh nào đã giữ nàng còn sống đến lúc ấy?

Thẩm Thăng Y đỡ nửa người Vân Phiêu Phiêu lên, không nói câu nào.

Vân Phiêu Phiêu thì có nói:

– May là ta tuy khôi phục được trí nhớ, nhưng vẫn không quên chuyện trong bảy ngày bảy đêm vừa qua.

Rốt lại ta không phải là một kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Chỉ có hai câu ấy.

Thẩm Thăng Y nói:

– Cô không phải là người như vậy.

Lúc câu nói ấy buông ra, Vân Phiêu Phiêu đã nhắm mắt lại.

Trên môi nàng vẫn còn sót một nụ cười.

Một nụ cười thoả mãn, một nụ cười vĩnh viễn.

Thẩm Thăng Y im lặng nhìn lên trời.

Sao vẫn nhấp nháy, trăng vẫn vàng vạc, nhưng nơi chân trời không hề có một bóng mây.

Mây bay về đâu?...